

– *Что посоветуете молодежи? Идти в журналистику или нет?*

– Если вы просыпаетесь утром и понимаете, что не можете прожить ни дня без строчки, если в вас неиссякаемый фонтан идей, мыслей, проектов, задумок, если в выходной день вы думаете, о чем будет ваша следующая публикация, тогда вам точно на журфак. Значит, вы готовы посвятить свою жизнь этой непростой, беспокойной, сумасшедшей, но чертовски увлекательной и интересной профессии. Признаюсь честно, если кто-то думает, что в век высоких технологий журналисту работать намного легче, это неправда. Эта профессия для терпеливых, выносливых, талантливых и сверхработоспособных людей. Но это того стоит! Это правда.

Беседовал Дмитрий Синяевский

«ГАЛОЎНАЕ ПРЫЗНАЧЭННЕ ГАЗЕТЫ – БЫЦЬ ПАТРЭБНАЙ ЛЮДЗЯМ»

*Інтэрв’ю з Аленай Ярашэвіч, галоўным рэдактарам
установы «Рэдакцыя газеты “Астравецкая праўда”»*

– *Што для вас газета, у якой вы працуеце?*

– НАША раённая газета «Астравецкая праўда» заўсёды была ў маім жыцці, з самага дзяцінства. Я памятаю, як чыталі яе мама і тата, а я разглядала чорна-белыя фотаздымкі, каб знайсці на іх знаёмыя твары, як потым сама стала яе чытаць. Менавіта таму яна – НАША, яна – член сям’і, які часам расказваў і пра маіх родных і любімых людзей.

А потым і я сама спрычынілася да стварэння газеты – працуючы ў школе, пісала невялікія артыкулы пра школьнае жыццё, поспехі вучняў і таленавітых настаўнікаў. А ў 2009 годзе лёс прывёў мяне ў рэдакцыю – і я стала яе часткай.

Сёння ўжо не ўяўляю свайго жыцця без любімай газеты і роднага калектыву, які робіць яе цікавай і непадобнай на іншыя.

– *Як мяняецца раённая газета ў лічбавую эпоху?*

– Гісторыя нашай раённай газеты пачалася ў 1941 годзе. З таго часу мінула шмат вёснаў і зім – і, зразумела, паміж тым, што было і што мы маем цяпер, велізарная прорва.

Сёння пад крылом раённай газеты дзейнічаюць некалькі сродкаў масавай інфармацыі. Па-першае, гэта газета «Астравецкая праўда»,

якая двойчы на тыдзень радуе нашых падпісчыкаў і чытачоў навінамі, інтэрв'ю, нарысамі, фотарэпартажамі.

Пры газеце працуе раённае радыё «Гарадок». Пасля ліквідацыі правадной сеткі яно страціла частку слухачоў, але і цяпер яго можна паслухаць тры разы на тыдзень у пэўны час на хвалях Першага нацыянальнага канала Беларускага радыё і ў інтэрнэце – на сайце «Астравецкай праўды».

Дарэчы, пра сайт ostrovets.by. Яго наведваюць тыя, хто аддае перавагу інтэрнэту. Тут таксама можна пазнаёміцца з навінамі нашага рэгіёна – інфармацыя падаецца ў рэжыме анлайн і з'яўляецца значна раней, чым у газеце.

Сёння чытаць «Астравецкую праўду» можна ва ўсіх сацыяльных сетках і месенджарах, дзе створаны нашы суполкі. Яны, дарэчы, карыстаюцца папулярнасцю не толькі сярод астраўчан, але і сярод ураджэнцаў нашага раёна, якія жывуць у іншых рэгіёнах і краінах. Напрыканцы мінулага года агульная колькасць падпісчыкаў нашага выдання ў сацыяльных сетках складала амаль 17 000 чалавек.

У 2017 годзе ў Міністэрстве інфармацыі была зарэгістравана тэлепраграма «ТВА. ТВой Астравец». Яе выпускі можна кожны тыдзень глядзець у пакеце «Zala» на 111-м канале, а таксама на сайце ostrovets.by, у сацыяльных сетках і на ютуб-канале «Астравецкай праўды», колькасць падпісчыкаў якога набліжаецца да 20 тыс.

– Якія праблемы ёсць? Што вы можаце вырашыць самі, а ў чым патрабуецца дапамога дзяржавы?

– Ні для каго не сакрэт, што для сённяшніх газет найбольш актуальнымі з'яўляюцца праблемы змяншэння тыражу, на які ўплывае ў тым ліку хуткае развіццё інтэрнэт-тэхналогій.

Размовы пра тое, што ў хуткім часе інтэрнэт-СМІ знішчаць друкаваную газету, ідуць ужо доўгі час. Тым не менш мы свядома сталі развіваць свой сайт, а затым стварылі і суполкі выдання ў сацыяльных сетках. Галоўная задача, якую мы ставілі пры гэтым, – не згубіць чытача, зацікавіць яго, наладзіць зваротную сувязь і дапамагчы ў вырашэнні актуальных пытанняў.

З гэтай жа мэтай на старонках газеты і ў розных суполках праводзяцца шматлікія конкурсы, апытанні, фотамаарафоны і акцыі. Да прыкладу, удзельнікамі іх могуць стаць толькі падпісчыкі. Пры падвядзенні вынікаў конкурсаў, што праходзяць на старонках газеты, – яны, як правіла, прымеркаваны да свят ці знамянальных падзей, – у якасці па-

дарунка пераможцам афармляем падпіску на «Астравецкую праўду» на пэўны перыяд.

Усё гэта ў сукупнасці дапамагае ўтрымліваць цікавасць чытача, стымулюе выпісваць і чытаць газету.

– *Якім вам уяўляецца будучае вашай газеты?*

– Сёлета 29 мая нашай «раёнцы» спаўняецца 79 гадоў – узрост паважаны і сур’ёзны, як у жыцці чалавека. Жыцці, прысвечаным людзям і роднай старонцы. Нават за апошнія 11 гадоў, што я працую ў газеце, яна змянілася непазнавальна. Аднак нязменным застаецца самае галоўнае прызначэнне раённай газеты – быць патрэбнай людзям!

Упэўнена, што праз год, два ці нават дзесяцігоддзе, як і сёння, «Астравецкая праўда» будзе прыходзіць у дамы нашых чытачоў. Верагодней за ўсё, абновіцца наш сайт – у планах рэгістрацыя яго як СМІ ў Міністэрстве інфармацыі – і групы ў сацыяльных сетках, будзе новы фармат у радыёперадач і выпускаў тэлепраграмы. І па-ранейшаму раёнка будзе расказваць навіны Астравеччыны, пісаць пра знакамітых землякоў, дапамагаць у вырашэнні надзённых праблем, віншаваць са святамі.

Для газеты 79 гадоў не ўзрост – таму ў нас усё яшчэ наперадзе!

«РАЁНКА – ЭНЦЫКЛАПЕДЫЯ МЯСЦОВАГА ЖЫЦЦЯ»

*Інтэрв’ю з Дзмітрыем Яшчанкам,
галоўным рэдактарам раённай газеты «Нясвіжскія навіны»*

– *Што для Вас газета, у якой Вы працуеце?*

– Калі журналістыка – гэта акно, з дапамогай якога большасць сучасных людзей у свеце ўзаемадзейнічаюць, то газета «Нясвіжскія навіны» для мяне – гэта частка жыцця, без якой я ўжо сябе не ўяўляю. На працу заўсёды іду з радасцю, з прадчуваннем адкрыцця чагосьці новага. Хлусіць не буду, у жыцці рэдакцыі, у журналісцкай працы столькі усялякіх варыяцый... Бывае, што за месяц толькі некалькі выхадных дзён выпадае. Ты ўвесь час нечым заняты, імчышыся з пасяджэння райвыканкама на чарговы фотарэпартаж. Затым адна сустрэча, другая, трэцяя. А замест абеду – дэдлайн. І тэлефон не змаўкае – звоніць, звоніць, увесь час ціўкае паведамленнямі, нават уначы. Затое і засумаваць проста нерэальна. Гэта можа не дакучаць, ператвараецца ў руціну. Толькі не